

ἀνέκαθεν Παράδοσίν της· ὅθεν καὶ τὰ ἐπιδεικτικώτερα τούτων εἶναι τετονισμένα μὲ Μέλος ἀργόν, καὶ ἐκτεταμένον, καὶ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ὄχι μόνον κατὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλα πολλά· δηλαδή κατὰ τὰς κατὰ μέρος Ὀνομασίας των, κατὰ τὰ Συσήματα, καὶ τὰς Τάξεις των, καὶ τὰ Μέλη· καὶ κατὰ τὰ περισσότερα σχεδὸν τῆς Παρασκευῆς των ἔχουσι κάποιας χωριστῆς Παρατηρήσεις, καὶ Ἰδιότητας, καὶ ἀπαιτοῦσι μίαν χωριστὴν Προσοχήν, καὶ Ἀκριβείαν εἰς τὰς Μεθόδους των· διὸ καὶ ὁ μερικώτερος περὶ αὐτῶν Λόγος, διὰ τὸ νὰ χρειάζεται μίαν χωριστὴν Ἐξακριβώσιν κατὰ Πλάτος, καταλιμπάνεται εἰς τὸ παρὸν δι' ἄλλην Ἐυκαιρίαν ἔως. Τὰ δὲ μετὰ Συμφωνίας Ὀργάνων συμφελοφύμενα εἶναι τὰ ἰδίως καλούμενα Λυρικά, ἐπειδὴ τὸ πάλαι ἐμελοφύοντο ἀπὸ τοῦς Ποιητῆς τὰ διάφορα Εἶδη των μὲ Χοροῦς, καὶ Δούλους, καὶ Δύρας· καὶ εἶναι πολλάκις καὶ ποικίλα, ὡς εἰς τὰ πρῶτω θέλει δηλωθῆ ἀκριβέστερον.

Μέθοδος τῶν Μελικῶν Ποιημάτων.

Ὅποιον δὲ Κείμενον ἀπὸ τὰ προλεχθέντα ἤθελε ληφθῆ εἰς Σύνθεσιν Μελικοῦ Ποιήματος, πρέπει νὰ μὴν ἐκδέττηται εἰς τρόπον μερικῆς, λεπτομερεῦς, καὶ συνεχοῦς Διηγήσεως, καὶ περιεκτικῆς τῶν ἀπ' Ἀρχῆς ἄχρι Τέλους· ἀλλ' ἀπ' οὗ ἀπὸ ταιαύτην τινα κατὰ Πλάτος Διήγησιν ἤθελεν ἐκλεχθῆ καὶ ἀποσπασθῆ ἔντι Μῆρος οὐσιωδέστερον, περιληπτικώτερον, καὶ ἀρμοδιώτερον εἰς τὸ Προκειμένον, καὶ τὸν Σκοπὸν τοῦ Ποιητοῦ, αὐτὸ νὰ λαμβάνῃ τὴν Μορφωσίν των, καὶ ἐντέχνως νὰ καλλωπίζεται μὲ Νοήματα Ὑψηλά, Σύντομα, Γενικά, καὶ πολλῶν περιεκτικά, Γλυκέα Ἐρεθιστικά, ἀνάλογα, καὶ ἠρτυμένα μὲ ἐξωτερικὰς Ἐπαυξήσεις, ὅσον ἐγχωρεῖ εἰς τὴν τοῦ Προκειμένου Κατάστασιν, καὶ εἰς τρόπον, ὡς μῆτε νὰ ἐλλείπῃ τὸ Ποίημα,

ἀπὸ τὸ Χρειῶδες, μῆτε νὰ ἐκπίπτῃ εἰς Σμικρολογίαν, καὶ Ὑποχρότητα δι' Ὑπερβολὴν τῶν ἔξωθεν.

Προσέτι τὸ τοιοῦτον Ποίημα πρέπει νὰ μὴν ἐκτείνηται ἐπὶ πολὺ, ἐπειδὴ τὸ πολὺ προξενεῖ Χορτασμόν, καὶ Χαύνωσιν εἰς τὴν Προσοχήν· ἀλλ' ἔταν ἡ Χρεία τὸ ἀπαιτῆ, πρέπει νὰ διαίρηται εἰς συχνὰ, καὶ ποικίλα Συσήματα, καὶ εἰς ἕκαστον αὐτῶν νὰ μεταλλάττηται καὶ τὸ Μέλος· διὸτε μὲ τὰς συχνὰς Μεταλλαγὰς ἀναυδῶνεται καὶ ἡ Περιέργεια, καὶ ἡ Προσοχὴ τῶν Ἀκροατῶν. Τοιοῦτωτρόπως εἶναι συντεθειμένα τὰ Χορικά Μέλη των παλαιῶν Τραγωδοποιῶν, καὶ Ἡρωοδοποιῶν, καὶ τοῦ Παιδοῦ τὰ Εἶδη. Καὶ λοιπὸν ὅποτε μὲν τὸ Ποίημα ἠθέλεν εἶναι κατὰ Στίχον, καὶ χωρὶς Συσημάτων, ἱκανὸν εἶναι νὰ ἐκταυθῆ ἔως τῶν εἰκοσιτεσσάρων Στίχων, ὅποτε μὲ Συσηματικόν, καὶ διὰ ποικίλου Στίχου, ἔως τῶν Διπλασίων, ἢ καὶ περισσότερων ἀκίμ, ἂν ἡ Χρεία τὸ καλῆ. Πάντοτε ὅμως τὸ Μελικὸν Ποίημα πρέπει νὰ εἶναι πλατύτερον ἀπὸ τὸ Ἐπίγραμμα.

Ἡθος, Διάνοια, καὶ Λέξεις αὐτῶν.

Εἰς τὰ Μελικὰ Ποιήματα Ἡθος μὲν δὲν εἶναι πάντοτε ἀπαιτούμενον, ὅποτε ὅμως ἤθελε φαίνεται χρήσιμον, πρέπει νὰ γίνηται μὲ τὴν ἀναγκαίαν Προσοχήν, καὶ κατὰ τὴν Χρείαν ἀρμόδιον. Ἡ Διάνοια δὲ εἶναι τῶν ἀναγκαίων· ἐπειδὴ δι' αὐτῆς πρέπει νὰ γίνηται ἡ μεγαλητέρα Ἐπίδειξις τοῦ Ποιήματος καὶ Λέξις ὅση κεκοσμημένη, ὅση Τροπικῆ, ὅση Ὑποποιῆς, ἐνταῦθα χρησιμεύει τὰ μάλισα· περὶ τῶν ὁποίων καὶ εἰς τὸ περὶ Ποιήσεως ἐλέχθη τὸ κατὰ Δύναμιν, καὶ οἱ τοῦ τελειοτέρου Ἐξακριβωταὶ ἤμποροῦσι νὰ ὀδηγηθῶσιν ἀπὸ τὴν Ῥητορικὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἐρμογένους, καὶ ἀπὸ τὸ περὶ Ὑψους Λόγου τοῦ Λογγίνου, καὶ τὰ ὅμοια· καὶ περισσότερον ἀπὸ τὴν